

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobkyně: **D. S.**
bytem X
zastoupena JUDr. Pavlem Bergerem, advokátem
sídlem Bělocerkevská 1037/38, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2022, č.j. KUZL 30500/2023, sp. zn. KUSP 7530/2023 ŽPZE-MI

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o přestupek žalobkyně na úseku ochrany zemědělského půdního fondu, konkrétně o posouzení, zda se na pozemku žalobkyně nachází zemědělská půda, kterou žalobkyně užívala k nezemědělským účelům bez patřičného souhlasu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

2. Městský úřad Uherské Hradiště, odbor stavebního řádu a životního prostředí, rozhodnutím ze dne 19. 12. 2022, č. j. MUUH-SŽP/107525/2022/SrnJ, shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“). Dospěl k závěru, že nejméně od 25. 11. 2015 užívala zemědělskou půdu na pozemku p. č. X zapsaném na LV č. X, obec X, katastrální území X, k nezemědělským účelům bez souhlasu s jejím odnětím ze ZPF, neboť na něm umístila stavbu „Chata – UNIMO buňka o rozměrech cca 6,0 m x 2,5 m – dřevěná provozní buňka, která je položena na hranolech a venkovní posezení“. Za uvedené jednání jí uložil pokutu ve výši 5838 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.
3. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

II. Žaloba

4. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nezákonné.
5. Namítá, že o věci rozhodoval věcně nepřislušný orgán a že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně. Pozemek, na kterém nepovolená stavba stojí, je součástí dobývacího prostoru Ostrožská Nová Ves, který dosud nebyl zrušen. K tomu žalobkyně již v odvolacím řízení předložila vyjádření obvodního báňského úřadu z 29. 3. 2017, které však správní orgány nerefletovaly. Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, že ornice byla z jejího pozemku odvezena a pozemek jí byl vrácen ve stavu vytěžené neplodné půdy. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že podle správních orgánů se před rokem 2006 trvalý travní porost na pozemku nenacházel. Stromy a keře byly v lokalitě Panská vysázeny samotnými chataři, proto tento porost nemůže dokazovat existenci kulturní vrstvy půdy. Z leteckého snímku mapy z roku 2003 nebylo patrné, že by došlo ke shrnutí ornice. Žalovaný tak měl v souladu se zásadou *in dubio pro reo* žalobkyni podezření ze spáchání přestupku zprostit. Nájemní smlouvou z roku 1995 za účelem provádění rekultivací půdy se žalobkyně snažila prokázat, že rekultivace nemohla proběhnout před 26. 3. 1992. Přestože se smlouva netýká přímo pozemku žalobkyně, ale jiného pozemku v bezprostřední blízkosti, jde o pozemky v téže lokalitě, které měly shodný osud. Skutkový stav věci tedy nebyl zjištěn dostatečně. Věcná nepřislušnost správních orgánů pramení z toho, že zemědělská kulturní vrstva byla těžbou odstraněna, rekultivační práce nebyly provedeny a vlastníci nebyli nijak kompenzováni. Jeví-li se lokalita Panská jako travní porost s výskytem stromů, jde o výsledek rekultivace vlastníky pozemků.
6. Správní orgány podle žalobkyně chybně uzavřely, že k navrácení pozemku do režimu zemědělského užívání došlo 26. 3. 1992. Opomněly, že lokalita byla následně zasažena důlní činností společnosti DOBET s. r. o., která skončila v roce 1998. Shrnutí ornice a devastace pozemků pokračovala tedy i v letech 1992 až 1998. K tomu navrhuje výslech svědka Ing. arch. K., který se problematice jezer u Ostrožské Nové Vsi dlouhodobě věnuje. Dále požaduje provést důkaz zápisem sepsaným obvodním báňským úřadem v Brně dne 10. 7. 2001 v kanceláři závodního lomu DOBET a stanoviskem Ministerstva životního prostředí z 24. 8. 2021, č. j. MZP/2021/570/1183, týkajícím se pozemku v těsném sousedství pozemku žalobkyně.

7. Žalobkyně dále brojí proti udělení pokuty v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. V odvolacím řízení poukazovala na jiná řízení vedená s chataři z téže lokality (manžely H., M. a S.). Odvolací orgán v těchto případech přihlédl k argumentaci, že nedošlo k nevratným změnám zemědělské půdy, a snížil výši pokuty s odůvodněním, že po odstranění staveb lze očekávat opětovné začlenění pozemků do zemědělského půdního fondu. V případě žalobkyně nicméně žalovaný tutéž argumentaci neuznal a naopak zmínil, že pokuta mohla být i vyšší. Výpočet pokuty tak je nesrozumitelný a nezákonný.
8. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s dobrými mravy a zásadou dobré správy. Řízení bylo zahájeno a vedeno pouze formalisticky, správní orgány vycházely z listin nereflektujících stav v území. V lokalitě Panská nedošlo k navrácení pozemků do zemědělského půdního fondu, ani k rekultivaci ze strany povinných subjektů. Žalobkyně připouští, že stavbu na svém pozemku umístila bez řádného stavebního povolení. Došlo k tomu však v době, kdy bylo chatařům slibováno povolení výstavby ihned po úředním zrušení dobývacího prostoru. Umístění staveb v dané lokalitě bylo jedinou motivací pro provedení rekultivace pozemků na břehu ostrožských jezer. Správní orgány tolerovaly neprovedení rekultivace povinnými subjekty. Až poté, co vlastníci poškozených pozemků provedli obnovu na své náklady, uložil jim orgán ochrany ZPF pokutu za zábor mizivého procenta zemědělské půdy stavbami. Postup chatařů je podporován obcí Ostrožská Nová Ves, o čemž svědčí body 13 a 14 usnesení zastupitelstva obce z 14. 6. 2022, zn. Z020/2022. Správní orgány tak postupovaly v rozporu s dobrými mravy a narušily právní jistotu žalobkyně.
9. Žalobkyně tedy navrhuje, aby soud upustil od uloženého trestu, eventuálně aby napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný setrval na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Neztotožňuje se s námitkou věcné nepřislušnosti. Pozemek je součástí ZPF a v katastru nemovitostí je evidován jako trvalý travní porost. Nachází se v dobývacím prostoru pro těžbu šterkopísku ev. č. 7 0297, který byl stanoven rozhodnutím Ministerstva stavebnictví č. j. 0224/64 a bude zrušen až po provedení rekultivace celého dobývacího prostoru. Na pozemku žalobkyně byla provedena rekultivace na počátku 90. let, o čemž svědčí zápis Okresního úřadu Uherské Hradiště, referátu životního prostředí, ze dne 26. 3. 1992. Původní Šterkovna Ostrožská Nová Ves, státní podnik, předala dle geometrického plánu k zemědělskému využití plochu o výměře 7,025 ha, jejíž součástí je i pozemek žalobkyně, Zemědělskému družstvu Ostrožsko, které plochu převzalo. Kdyby předmětná plocha rekultivována nebyla a ornice se zde nenacházela, nepřevzalo by ji družstvo k zemědělskému užívání. Správní orgány tak byly příslušné k projednání daného přestupku.
11. Nesouhlasí s tvrzením, že společnost DOBET na pozemku prováděla důlní těžbu až do roku 1998. O těžební činnosti v tomto smyslu nejsou žádné důkazy. Ing. arch. K., jehož Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

výslech žalobkyně navrhl, nemůže ve věci podat objektivní a nezaujaté svědectví. Od roku 2016 zastupuje vlastníky nepovolených staveb v lokalitě Panská v mnoha správních řízeních. Dobývací prostor se nachází v ochranném pásmu vodního zdroje stanoveného rozhodnutím Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 28. 8. 1985, č. j. Vod. 974/85, v němž došlo v roce 2006 ke zpřísnění podmínek ochrany spočívajícímu mj. v zákazu umísťování a realizace staveb, s výjimkou objektů vodárenských a těžebních. Sám Ing. arch. K. měl v ochranném pásmu II. stupně vodního zdroje nepovolenou stavbu mobilní buňky, o jejíž dodatečné povolení neúspěšně usiloval. K tomu přiložil rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2018, sp. zn. KUSP 84154/2017 ÚP-H.

12. Ve vztahu k uložené pokutě a k použití termínu „nevratná“ změna na pozemku žalovaný uznal, že v jiných řízeních zmíněných žalobkyní byla akceptována argumentace, že po odstranění stavby a provedení rekultivace může být pozemek užíván v souladu s kulturou evidovanou v katastru nemovitostí. Uznání důvodnosti námítky v těchto případech však nebylo promítnuto do výše pokuty. Zde žalovaný vycházel z kritérií stanovených v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2018, č. j. 41 A 3/2017-52, a výši pokuty určil podle výše odvodů za odnětí půdy za ZPF.
13. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s dobrými mravy. Žalovaný neakceptuje tvrzení, že pozemky v lokalitě Panská byly rekultivovány vlastníky pozemků, neboť těžební společnost rekultivaci neprovedla. Rekultivace na pozemku žalobkyně byla řádně provedena a předána do užívání Zemědělskému družstvu Ostrožsko. Při povodních v roce 1997 byly pozemky poničeny, včetně porostu, který se na nich vyskytoval. Následně si vlastníci na svých pozemcích vybudovali bez příslušného povolení chaty, unimobuňky a jiné objekty, které začaly využívat k rekreaci a rybaření bez příslušných povolení. Archiv Okresního úřadu Uherské Hradiště byl zaplaven, tudíž bylo obtížné prokazovat vlastníkům v okolí ostrožských jezer, že jejich stavby nebyly v minulosti řádně povoleny.
14. Žalovaný tedy navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci

15. Žaloba není důvodná.
16. V projednávané věci je stěžejní určit, zda správní orgány v řízení dostatečně zjistily skutkový stav a zda závěr o spáchání přestupku podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF má oporu ve zjištěném skutkovém stavu.
17. Podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně ZPF *se fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 3 odst. 1 písm. c) užívá zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s jejím odnětím ze zemědělského půdního fondu. Z odst. 3 písm. a) téhož ustanovení pak plyne, že za přestupek lze uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), c), e) nebo i).*

18. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně nedisponuje souhlasem s odnětím půdy ze ZPF; ten pro předmětný pozemek v minulosti vydán nebyl. Sporné však je, zda pozemek žalobkyně lze považovat za zemědělskou půdu či nikoliv.
19. Správní orgán I. stupně se charakterem pozemku zabýval na stranách 3 až 4 rozhodnutí o přestupku. Vyžádal si stanovisko Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Uherské Hradiště (ze dne 25. 8. 2021, č. j. MUUH-SŽP/68718/2021, č. 12 správního spisu), z něhož vyplynulo, že v roce 1973 byl předmětný pozemek evidován jako louka. Po obnově katastrálního operátu v roce 2002 je pozemek veden již jako trvalý travní porost. Z toho správní orgán uzavřel, že pozemek byl i v minulosti součástí zemědělského půdního fondu. Dále si správní orgán vyžádal stanovisko Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Zlínský kraj, pobočka Uherské Hradiště (ze dne 10. 12. 2021, zn. SPU 461892/2021, č. 15 správního spisu), podle něhož bylo v dané lokalitě provedeno šetření se závěrem, že stávající BPEJ evidovaná u dotčených pozemků odpovídá III. třídě ochrany ZPF a nebude měněna. Městský úřad tak dovodil, že druh předmětného pozemku evidovaný v katastru nemovitostí odpovídá jeho skutečnému charakteru. Doplnil, že žalobkyně podala u stavebního úřadu dne 25. 11. 2015 žádost o dodatečné povolení stavby, která byla zamítnuta s odůvodněním, že stavba je umístěna na zemědělském pozemku. Skutková podstata přestupku tak podle správního orgánu I. stupně byla naplněna.
20. Žalovaný otázku existence zemědělské půdy řešil na stranách 7 až 10 rozhodnutí. Nepřisvědčil žalobkyni, že se na pozemku kulturní vrstva půdy nenachází. Neplatí to podle něj ze žalobkyní předloženého leteckého snímku z roku 2003, ani ze snímků z let následujících. Mapové podklady naopak podle žalovaného prokazují, že se na pozemku v minulosti nacházely stromy a keře, tudíž i trvalý travní porost. Žalovaný neshledal důvodnou ani argumentaci o existenci dobývacího prostoru. Vyznačení dobývacího prostoru u pozemku v katastru nemovitostí podle žalovaného nemá vliv na druh pozemku; odevzdání a převzetí plochy k zemědělskému užívání dne 26. 3. 1992 v řízení nebylo zpochybněno. Na území dobývacího prostoru jsou pozemky zemědělského půdního fondu vedeny v původním druhu užívání až do nabytí právní moci rozhodnutí vydávaného podle zvláštních právních předpisů. Uzavřel proto, že se jedná o zemědělský pozemek.
21. Soud považuje skutečnosti zjištěné ve správním řízení za dostatečné pro závěr, že se na pozemku žalobkyně nachází zemědělská půda. Ve shodě se správními orgány přitom vycházel z dosavadní judikatury, že „*při posouzení otázky, zda je na určitém pozemku zemědělská půda ve smyslu § 1 odst. 2 a § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, je třeba brát v úvahu nikoli jen druh pozemku evidovaný v katastru nemovitostí, nýbrž i jeho skutečný charakter*“ (rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2020, č. j. 6 As 172/2020-26, bod 14). Podle výpisu z katastru nemovitostí je na pozemku trvalý travní porost, tj. zemědělská půda ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o ochraně ZPF (viz výpis z katastru nemovitostí na č. 4 správního spisu a k němu přiložená ortofotomapa). Existenci travního porostu a vzrostlých stromů a keřů na pozemku ostatně ani žalobkyně nepopírá. V žalobě toliko namítá, že svrchní vrstvu půdy z pozemků v lokalitě Panská odstranily těžební společnosti, které pozemek navrátily vlastníkům ve stavu vytěžené neplodné půdy, přičemž rekultivaci pozemků museli provést až samotní vlastníci

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

pozemků (chataři) bez patřičné náhrady. Pro posouzení charakteru půdy na pozemku však není stěžejní, který subjekt provedl rekultivaci po ukončení těžby šterkopísku, ale skutečný charakter daného pozemku. Mapové podklady založené ve správním spise i sdělení Státního pozemkového úřadu ze dne 10. 12. 2021 prokazují, že se na pozemku skutečně trvalý travní porost nachází. Skutečný charakter pozemku tedy odpovídá evidenci katastru nemovitostí, proto lze pozemek chápat jako zemědělskou půdu, k jejímuž vynětí ze ZPF je potřeba předchozího souhlasu.

22. Pro výše uvedený závěr není relevantní, že pozemek je současně evidován jako součást dobývacího prostoru. Jak již bylo žalobkyni v průběhu správního řízení vysvětleno, dobývací prostor jako celek může být zrušen až po provedení rekultivace celého území dobývacího prostoru, resp. po převedení pozemků, u nichž rekultivace není možná, na jiný druh užívání (viz např. str. 10 napadeného rozhodnutí). Údaj o existenci dobývacího prostoru v katastru nemovitostí tak nijak nelimituje závěr, že pozemek žalobkyně je zemědělskou půdou ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o ochraně ZPF. Rozhodující je toliko charakter pozemku žalobkyně a důkazy prokazující jeho dřívější způsob využití, nikoliv osud sousedních či dalších pozemků v lokalitě, na nichž se dobývací prostor také nachází a na kterých např. ještě rekultivace proběhnout nemusela.
23. Ve vztahu k pozemku žalobkyně bylo v řízení prokázáno, že v roce 1978 došlo k dočasnému odnětí půdy ze ZPF pro těžbu šterkopísku (nikoliv pro výstavbu objektů k individuální rekreaci; viz rozhodnutí Ministerstva zemědělství a výživy České socialistické republiky ze dne 21. 9. 1978, č. j. 104/78-b-323, zn. Zem 2113/77, č. 19B správního spisu). Následně však byl pozemek v roce 1992 zpětně odevzdán k zemědělskému užívání Zemědělskému družstvu Ostrožsko po provedení rekultivace (viz sdělení ze dne 26. 3. 1992 na č. 18 správního spisu). Poté Okresní úřad Uherské Hradiště, referát životního prostředí, dne 27. 1. 1993, č. j. ZPF 7/93, potvrdil ukončení trvalého odnětí s dočasným odvodem ke dni 26. 3. 1992 (č. 19A správního spisu). Totéž vyplývá rovněž z přípisu Ministerstva životního prostředí z 20. 12. 2016, č. j. 68643/ENV/16 (č. 2 spisu žalovaného). Ze shromážděných podkladů tak jednoznačně vyplývá, že pozemek žalobkyně byl po ukončení těžby rekultivován a předán k zemědělskému užívání. Tvrzení žalobkyně, že k rekultivaci na jejím pozemku do roku 1992 nedošlo, nebylo podloženo důkazy, které by závěr správních orgánů účinně zpochybnil. Jak přílehavě uvedl žalovaný, žádost o informace ze dne 17. 3. 2017 adresovaná Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Jihomoravského a Zlínského, i odpověď na ni z 29. 3. 2017 obsahují pouze obecné informace k pozemkům, nikoliv konkrétní popis charakteru nyní posuzovaného pozemku p. č. X v k. ú. X. Z obecné formulace uvedené v odpovědi z 29. 3. 2017, že „*požadavek na provedení sanačních a rekultivačních prací bude předmětem předání a převzetí rekultivovaných ploch mezi žadatelem a zástupci správního orgánu oprávněného k převzetí rekultivovaných ploch*“, podle soudu nelze dovozovat, že u pozemku žalobkyně k rekultivaci dosud nedošlo. Stanovisko ministerstva z 24. 8. 2021, č. j. MZP/2021/570/1183, bylo vydáno ve vztahu k jiným pozemkům, proto v nyní posuzované věci není relevantní. Obdobně zápis z 10. 7. 2001 sepsaný v kanceláři DOBET se netýká pozemku žalobkyně, proto nemůže prokazovat pokračování těžby na pozemku žalobkyně po roce 1992 a zpochybnit důkazy shromážděné ve správním řízení podporující závěr o naplnění skutkové podstaty přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

24. Nedůvodná je rovněž argumentace o nezákonnosti či nesrozumitelnosti uložené pokuty. Správní orgán I. stupně se úvahou o výši sankce zabýval na straně 6 rozhodnutí, přičemž vycházel z kritérií obsažených v § 37 a 38 zákona č. 250/2016 Sb., zákona o přestupcích. Přestupek vyhodnotil jako závažný, jelikož došlo k záboru kvalitní zemědělské půdy, která je umístěna mimo zastavitelné území a v chráněné oblasti přirozené akumulace vod. Konstatoval, že přestupek byl spáchán z nedbalosti a protiprávní stav je udržován více než 7 let. Z popsanych důvodů uložil žalobkyni pokutu ve výši odvodu za odnětí zemědělské půdy ze ZPF, která se pohybuje na spodní hranici zákonného rozpětí. Odůvodnění výše uložené pokuty považuje soud za zcela srozumitelné a souladné se zákonem. Argumentace žalobkyně jinými řízeními, v nichž bylo obviněným kladeno k tíži nevratné poškození zemědělské půdy, se zcela míjí s rozhodnutím o přestupku. V nynějším případě totiž žalobkyni nevratné poškození půdy ze strany správních orgánů vytýkáno vůbec nebylo. Navíc podle správních orgánů ani v žalobkyní zmiňovaných případech nevedla korekce ohledně odůvodnění sankce v odvolacím řízení ke snížení pokuty. Námitka je tak nepřiléhavá.
25. Soud nepřisvědčil ani námitce rozporu s dobrými mravy a zásadou dobré správy. Jak vyplývá ze správního spisu, kroky správních orgánů byly činěny mj. v reakci na závěry šetření veřejného ochránce práv z 2. 9. 2020, č. j. KVOP-36494/2020, který hodnotil postup stavebního úřadu a orgánů ochrany životního prostředí ve věci výstavby v oblasti štěrkových jezer v Ostrožské Nové Vsi. Upozornil na nutnost využívání pravomoci svěřené právními předpisy zahájit řízení o uložení sankce osobám, které užívají zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s jejím odnětím ze ZPF. Správní orgány při zahájení řízení a při jeho vedení postupovaly v mezích zákona i podle soudu. Přestože soud vnímá těžkosti chatařů v dané oblasti, které mohly být spojeny s nedostatečnou rekultivací jejich pozemků ze strany těžebních společností, k níž museli vlastníci často přistoupit z vlastních zdrojů a bez patřičné náhrady, nejsou tyto případné peripetie podstatné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Správní orgány vycházely ve správním řízení z řádně zjištěného skutkového stavu, že se stavba nachází na zemědělském pozemku, který nebyl odňat ze ZPF. Žalobkyni bylo již v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby jasné sděleno, že její stavbu na zemědělském pozemku nelze povolit, ani užívat. Přesto žalobkyně v daném *statu quo* setrvala a kroky k odstranění stavby nepodnikla.
26. Závěrem soud poznamenává, že neshledal potřebu provádět ve věci dokazování nad rámec správního spisu. Navrhovaný výslech svědka Ing. arch. K., který měl ozřejmit bližší souvislosti věci, je pro věc nadbytečný. Skutkový stav věci byl ve správním řízení zjištěn dostatečně a žalobkyně ani nekonkretizovala, jak by výpověď Ing. arch. K. mohla zvrátit skutečnosti zjištěné ve správním řízení. Jako nadbytečný důkaz soud vyhodnotil rovněž rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2018, č. j. KUZL 12619/2018, přiložené k vyjádření žalovaného, které bylo vydáno k žádosti Ing. arch. K. o dodatečné povolení stavby. Nebyl-li důvod pro provedení svědecké výpovědi, nejsou dány důvody ani pro prokazování vztahu svědka k dané lokalitě; ostatně jeho vystupování jako zmocněnce ve správních i soudních řízeních týkajících se povolování, resp. odstraňování nepovolených staveb v dané lokalitě, je soudu známo z úřední činnosti. Jako důkaz nadbytečný, tudíž pro věc nepodstatný, soud hodnotí rovněž nepodepsanou nájemní Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

smlouvu (resp. její návrh) z 16. 11. 1992 mezi Štěrkovnou Ostrožská Nová Ves a žalobkyní připojenou k žalobě. Předmětná nájemní smlouva se měla vztahovat k pronájmu pozemku v roce 1992, nicméně obdobně jako návrhy jiných nájemních smluv předložené ve správním řízení nemůže tato smlouva ničeho vypovídat o skutečném využití pozemku v době, za niž je žalobkyně pokutována. Závěr o spáchání přestupku konečně nemůže ovlivnit ani benevolentní názor obce Ostrožská Nová Ves na umísťování staveb v lokalitě. Správní trestání na úseku ochrany zemědělského půdního fondu spadá do přenesené působnosti obce, proto pro věc nejsou rozhodné postupy obce v samostatné působnosti. Dokazování usneseními zastupitelstva obce zmiňovanými žalobkyní tak soud pro nadbytečnost neprováděl (obdobně viz strana 10 napadeného rozhodnutí).

27. Ze všech shora uvedených důvodů soud bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

28. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, navíc náhradu žádných nákladů řízení ani nepožadoval. Proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. ledna 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.